

Købstadkirker. Finansielle Hensyn maa dog virkelig tages, og alt for mange Bevillinger af denne Art kan man dog ikke bunke sammen i det enkelte Aar. Hvad nu den omtalte gamle Fattiggaard i Helsingør angaar, er der ikke her Tale om nogen fremragende arkitektonisk Bygning, om et Fortidsminde fra en bestemt Tid og derfor Minde om en bestemt Tidsalders Bygningskunst, saaledes at man af den Grund nødvendigt burde bevare den. Nationalmuseet skriver i Fjor om denne Fattiggaard, at den „i sin fuldstændige Forfaldstilstand frembyder et sørgeligt Skue, som kun tillader den med ældre Bygningskunst fortrolige at ane, at der bag det nu skamskændede Ydre skjuler sig værdifulde Restér af god gammel Arkitektur“. Det er en Bygning, der er lappet sammen gennem lange Tider. Den ældste Part, som oprindeligt har været et selvstændigt Hus, antages at være fra Tiden omkring 1500. Saa er der efterhaanden bygget til og bygget paa; senest har man 1636 ændret og forhøjet det oprindelige Hus. Som Nationalmuseet siger: „Slægt efter Slægt har føjet sine Dele til“. Og saa have bagefter senere Slægter paa den sædvanlige Vis skamskændet og molesteret paa alle mulige Maader, som vi saa ofte kende det ved gamle Bygninger, ved Gennembrydning af firkanterede Vinduer o. s. v. Saa for Øjeblikket ser Bygningen unægtelig meget slem ud. Medens der saaledes ikke her er Tale om en gammel Bygning, der er opført i een Støbning og af den Grund kunde have stor arkitektonisk Interesse, er det heller ikke en Bygning, hvortil bestemte historiske Minder knytte sig. Om dens Historie ved man overhovedet slet intet. Man antager, at den ældste Del af den er det Sygehus, som Klosteret fik Ret til at stifte 1516 „for fattige udlændiske Skibmænd eller Skibfolk“. Sandsynligheden taler for, at den efter Reformationen er kommen i Adelsmænds Eje, og man ved, at den allerede 1682 gjorde Tjeneste som „de fattiges Hus“ i Helsingør. Som Fattighus har den derefter stadig været anvendt af Kommunen, uden at det i øvrigt er oplyst, naar og hvorledes den er kommen i Kommunens Besiddelse. For nogle Aar siden blev den saa rømmet som Fattig-

gaard, da den var saa brøstfældig, at det ikke ansaas for muligt at bringe den i brugbar Stand. Saa er der af Nationalmuseet, paa Foranledning af den Bygmester, som forestaar de store omfattende Bygningsarbejder ved St. Mariæ Kloster i Helsingør, forhandlet med Kommunen, som oprindeligt havde tænkt at rive Bygningen ned, saaledes at der blev en aaben Plads her foran St. Mariæ Klosters store Bygningskompleks. Og denne Tanke kunde vist ogsaa være tiltalende. Det vilde være en Vandalisme, om der paa Grunden blev opført en stor nymodens Bygning lige foran Klosteret. Men ved Gennemførelse af Byraadets oprindelige Tanke: at rive Bygningen ned og lade Pladsen ligge aaben, vilde man sikkert meget væsentligt bidrage til at fremhæve det Kloster, som med saa stor Bekostning er blevet restaureret, og jeg tror ikke, der kunde rejses meget begrundet Indvending herimod; vi kunne jo dog ikke holde enhver gammel Bygning paa Benene. Imidlertid vedtog Byraadet, at det vilde restaurere det indre, naar Staten vilde paatage sig Ombygningen af det ydre. Overslaget for Statens Arbejde lyder paa godt 26,000 Kr., og Kommunens Udgifter paa 21,000 Kr. Kommunen vilde herved opnaa en stor Lejlighed i Stueetagen, som den kan udleje til Politimesteren til Byfogedkontor og Politilokaler. Endvidere vilde den paa første Sal faa Plads til sit Folkebibliotek, Lokaler for teknisk Udvalg, og yderligere et Par Sale, saa det i det hele vilde blive en ret god Forretning for Helsingør Kommune, om Staten vilde bevilge disse 26,000 Kr. til den ydre Restaurering. Det blev saaledes af det af Byraadet nedsatte Udvalg, som vist bl. a. talte det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen), i sin Tid i dets Indstilling til Byraadet udtalt, at „Kommunen uden at bringe noget Offer og vel endog med Fordel kunde benytte denne Bygning ved at bekoste dens indre Indretning“. Jeg har nævnt, hvorfor jeg fandt det betænkeligt at belaste Finanslovforslaget i Aar ogsaa med denne Udgift til en gammel Bygnings Restaurering, da det paa Forhaand krævede saa meget af denne Art, og der er ikke i Vinterens Løb for mig fremkommet noget, som har bragt mig til at se, at denne Op-